

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

K tomuto příspěvku mně vyprovokoval zážitek z dnešní slavnosti osob zasvěceného života s Otcem biskupem. Slavnost je jedna z nových projevů života církve. Obvykle se koná 2.2. na svátek Obětování Páně – Hromnice, ale O. biskup nejspíš nemohl a tak ji přenesl na 29.1. v 9³⁰ h.

Velice názorně je zasvěceným osobám zdůrazněno, jak si Církev váží jejich zasvěcení a že biskup – jako nástupce apoštolů (pro mnohé není ordinářem) s vděčností přijímá od zasvěcených osob svíce jako symbol jejich zasvěcení. Přidává modlitbu, která je taky působivá.

K tak rychlé reakci mě přiměly naše terciářky (prosím o prominutí, že je připomínám), které se slavnosti účastnili jen z lavice. Uvědomil jsem si, že jsem asi zanedbal poučení, co vlastně naše zasvěcení se Bohu je! Tímto se omlouvám i vám ostatním a dnešní úvodníček bude víc než zamyšlení přednáškou o zasvěcení Bohu.

Začneme hned od počátku. Tím nezákladnějším zasvěcením je vlastní svátost křtu. Na ní poprvé svítí svíce jako symbol nadpřirozeného života, který máme od Boha skrze vykoupění Ježíše Krista. To je to první zasvěcení se Bohu, posvěcení a poslání do světa. Bez něj není možnost udělovat žádné svátosti ani požehnání. V něm a skrze něj a pro něj se nám dostává i ostatních milostí. Křest je základ každého zasvěcení.

Zazlívám minulé době, jak velice od sebe nepřirozeně oddělila stav laický a duchovní. Bohu díky je už dávno pryč doba, kdy se Církev dělila na „Církev učící a Církev slyšící“! Vždyť co chvíli si vlastně tyto role vyměňujeme. Jsou chvíle, kdy (bez rozdílů stavu) učíme a kdy máme naslouchat (také bez rozdílů stavu). Toto nepřirozené dělení vniklo i do řeholního života a zcela praktické rozdělení na sestry a chórové sestry (nebo také matinky), přineslo mnoho pohoršení těm, kdo tomu nerozuměli.

Z čeho vycházím? Tak jako ke kněžství, zasvěcený život i manželství stojí na Božím povolání. Jen Bůh ví, proč si mne povolal k svátostnému kněžství a proč vás například k manželství. Jiný má povolání k zasvěcenému životu. Nevidím tedy prostor, proč se povyšovat. Jen Boží milostí jsem knězem

(bez vlastních zásluh) a zase vy jste z Božího rozhodnutí uzavřeli svátost manželství. Jen Bohu můžeme být vděční a nemusíme si závidět nebo se povyšovat.

A tedy naše zasvěcení. Možná si připadáte při pozorování trapistů, karmelitánů a podobně přísných řádů jako učni, ale o tom to není. I oni byli jen oslovení Boží milostí. To že žijete ve světě neznámá, že vaše zasvěcení je něco míň. Sestry v Praze, Brně a Olomouci jsou taky jen terciářky, ale žijí společným životem a svým hábitem svědčí o svém zasvěcení světu.

Tyto sestry historicky začínaly jako terciářky, které ovdověly. Nechtěly se opět vdát a jako svobodné měli ve středověké společnosti obtížné postavení. Sdružovaly se tedy do klášterů. Sv. Kateřina Sienská je zaskočila, když je žádala, aby ji – pannu – přijali mezi sebe. Dalším historickým vývojem se pak staly klasickými řeholicemi, které převážně přijímají kandidátky ze svobodných děvčat.

Mnoho dnešních společenství zasvěceného života se víc podobá právě třetím řádům minulosti. Společenství Koinonia sv. Jana Křtitele v Liticích je právě toho příkladem. Nenosí hábit jako znamení zasvěcení a skládá se z jedinců, kteří žijí jako řeholníci bez manželství nebo z jedinců, kteří žijí ve společenství s ostatními a uzavřeli svátost manželství. V této komunitě žijí i s kněžími.

Zasvěcený život má tedy mnoho podob. Možná by bylo užitečné o formách zasvěceného života promluvit na schůzkách, ale v žádném případě nesmíme pochybovat o našem zasvěcení nebo šilhat po jiné formě jako by byla dokonalejší. Patříme se svými sliby právem mezi zasvěcené osoby.

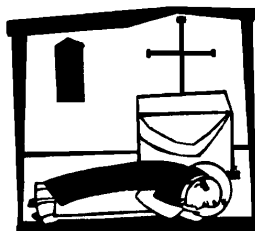
o. Prokop

Slovo pro církevní rok – Lk 11,1: **Pane, nauč nás modlit se.**

2. PADÁNÍ NA TVÁŘ

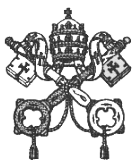

Sv. Dominik se často modlil i tak, že se položil natažen na podlahu, obličejem obrácen k zemi. Potom bylo jeho srdce pohnuto hlubokou lítostí a vzpomněl si na slova evangelia, která říkal tak nahlas, že byl dobře slyšet: „Bože, slituj se nade mnou hříšným“ (Lk 18,13). A zase hovořil pln hluboké úcty a oddanosti slovy Davida: „Proti tobě samému jsem zhřešil, způsobil jsem, co je zlé ve tvých očích“ (Ž 51,5-6). Potom plakal, prudce vzdychal a řekl: „Nejsem hoden dívat se do výšin nebe pro velikost svých hříchů, neboť jsem vzbudil tvůj hněv a před tebou konal zlo.“ A ze žalmu „Bože, na vlastní uši jsme slyšeli vyprávění svých otců...“ (Ž44,2) se silným hlasem modlil: „Naše duše leží v prachu, naše hrud' je přitisknuta k zemi“ (Ž 44,26). A dále: „Do prachu je přitisknuta moje duše, zachovej mi život podle svého slova“ (Ž 119,25). Někdy, když chtěl bratry učit, jak se mají s úctou modlit, říkal jim: „Mudrci vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou, padli na zem, klaněli se mu a obětovali mu přinesené dary“ (Mt 2,11). Také my víme, že jsme jej našli, Boha a člověka s Marií, jeho služebníci. „Přistupme, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil“ (Ž 95,6). Mladší bratry napomínal slovy: „Když nemůžete litovat svých hříchů, potom myslíte na množství hříšníků, kteří mohou být dovedeni k milosrdenství a lásce. Pro ně nařikali proroci a apoštolové, a když je viděl Kristus, hořce zaplakal.“ Stejným způsobem snažně prosil David, když říkal: „Na věrolomné se dívám s ošklivostí, nedrží se toho, co jsi řekl“ (Ž 119,158).

*převzato z knihy Dominika Duky Škola vnitřní modlitby,
vydané nakl. Petrov v Brně r. 1991*

Dějinný přínos františkánů a dominikánů

Další kapitolu přehledu osobností středověké církve otevřel 13.1.2010 Svatý otec Benedikt XVI. při generální audienci. Ve zcela zaplněné aule Pavla VI. si jeho katechezi o rozvoji žebavých řádů ve 13. století vyslechlo na devět tisíc poutníků.

Drazí bratři a sestry!

Na počátku nového roku pohledme na dějiny křesťanství, abychom spatřili, jak se dějiny rozvíjejí a jak mohou být obnoveny. V nich můžeme vidět, že svatí, vedeni Božím světlem, jsou autentickými reformátory života církve i společnosti. Učitelé svým slovem a svědkové svým příkladem dovedou prosazovat trvalou a hlubokou církevní obnovu, protože jsou sami v hloubi obnoveni a mají kontakt s opravdovou novostí, kterou je přítomnost Boha ve světě. Tato útěšná realita, tedy že se v každé generaci rodí svatí a přinášejí kreativitu obnovy, neustále provází dějiny církve uprostřed smutku a záporných aspektů její cesty. Století za stoletím totiž pozorujeme, že se rodí také síly reformy a obnovy, protože novost Boha je neúprosná a dává vždycky novou sílu k cestě vpřed. Tak tomu bylo i ve 13. století se vznikem a mimořádným rozvojem žebavých řádů, jež byly vzorem velké obnovy v nové dějinné epoše. Byly tak nazývány pro svou charakteristickou vlastnost: žebření, tedy pokorné dožadování se ekonomické podpory od lidí, aby mohly žít slib chudoby a plnit své vlastní evangelizační poslání. Z žebavých řádů, které v té době vznikly, jsou nejznámější a nejdůležitější bratři Menší a bratři Kazatelé, známí jako františkáni a dominikáni. Byly tak nazvány podle jmen svých zakladatelů, totiž Františka z Assisi a Dominika Guzman. Tito dva velcí světcí měli schopnost číst s porozuměním ve „znameních doby“ a vytušit výzvy, s nimiž se měla církev jejich doby vyrovnat.

První výzvu představovala expanze různých skupin a hnutí věřících, kteří – ačkoli byli inspirováni legitimní touhou po autentickém křesťanském životě – stavěli se často mimo společenství věřících. Stáli v hluboké opozici proti bohaté a krásné církvi, jež se vyvinula právě rozkvětem mnišství. V nedávných katechezích jsem se zabíral mnišskou komunitou v Cluny, která stále přitahovala mládež a tedy vitální síly, jakož i bohatství a majetky. Logicky se tak nejprve rozvinula církev bohatá na majetky a také nehybná. Proti této církvi stála idea, že Kristus přišel na svět chudý a že pravá církev by měla být právě církví chudých. Touha po autentickém křesťanském životě tak stanula proti empirické realitě církve. Jde o takzvaná pauperistická středověká hnutí. Ta ostře

odmítala způsob života kněží a mnichů té doby, obviňovaných ze zrady evangelia a z toho, že nepraktikují chudobu jako první křesťané. Tato hnutí budovala proti službě biskupů svou vlastní „paralelní hierarchii“. Například hnutí katarů nebo albigenských začala nově hlásat antické hereze, jako např. znevažování a pohrdání materiálním světem. Opozice proti bohatství se rychle stává opozicí proti materiální realitě jako takové, negací svobodné vůle a potom dualismem, podle něhož existuje princip zla jako rovnocenný Bohu. Tato hnutí měla úspěch zvláště ve Francii a v Itálii, nejenom svou pevnou organizací, ale také proto, že poukazovala na reálný nepořádek v církvi, způsobený málo příkladným jednáním různých exponentů z řad kléru.

Františkáni a dominikáni ve stopách svých zakladatelů naopak ukázali, že bylo možno žít evangelní chudobu, pravdu evangelia jako takového bez oddělování se od církve; ukázali, že církve zůstává pravdivým, autentickým místem evangelia a Písma. Dominik a František dokonce právě z vnitřního společenství s církví a s papežstvím vydolovali sílu svého svědectví. Svou zcela originální volbou v dějinách zasvěceného života se členové těchto řádů nejenom zříkali vlastnictví osobního majetku jako to činili mniši již ve starověku, ale nechtěli mít ani pozemské komunity a nemovitosti. Měli tak v úmyslu dosvědčovat krajně strohý život, aby byli solidární s chudými, a důvěřovat jenom v Prozřetelnost, žít každý den z Prozřetelnosti, z důvěry, že se dávají do Božích rukou. Tento osobní i komunitní styl žebravých řádů, sjednocených naprostým přilnutím k učení a autoritě církve, byl velmi ceněn Papeži té doby, jako byli Inocenc III. a Honorius III., kteří nabídli plnou podporu těmto novým církevním zkušenostem, v nichž rozpoznali hlas Ducha. A plody nechyběly: pauperisticky orientované skupiny, které se oddělily od církve, znovu vstoupili do církevního společenství nebo se pomalu zmenšovaly až zanikly. Také dnes, přestože v životě společnosti často převažuje „mít“ nad „být“, existuje značná vnímavost vůči příkladům chudoby a solidarity, které svými odvážnými rozhodnutími věřící podávají. Ani dnes podobné iniciativy nechybějí: hnutí, která vycházejí skutečně z novosti evangelia a žijí ho radikálně; dávají se do rukou Božích, aby sloužila bližním. Svět, jak připomněl Pavel VI. v Evangelii nuntiandi, rád naslouchá učitelům, když jsou zároveň svědky. Je to poučení, na které při šíření evangelia nikdy netřeba zapomínat. Kdo v první řadě sám žije to, co hlásá, je zrcadlem božské lásky.

Františkáni a dominikáni byli svědky, ale také učiteli. Dalším požadavkem jejich doby byla totiž náboženská výuka. Nemálo věřících laiků, kteří bydleli v rozšiřujících se městech, toužilo vést duchovně intenzivní křesťanský život. Snažili se proto prohlubovat své poznání víry a nechat se vést na svízelné, ale vzrušující cestě svatosti. Žebravé řády dovedly šťastně vycházet vstříc také další nezbytnosti: hlásat

evangelium v jednoduchosti, hloubce a velkoleposti bylo účelem a patrně hlavním účelem tohoto hnutí. S velkou horlivostí se totiž věnovaly kázání. Velmi početní byli věřící, často skutečné davy, které se shromažďovaly, aby naslouchaly těmto kazatelům v kostelech i na volných prostranstvích, vzpomeňme např. na svatého Antonína. Probíraly se argumenty blízké životu lidí, zejména pěstování teologálních a mravních ctností s konkrétními, snadno srozumitelnými příklady. Kromě toho se učilo způsobům života modlitby a zbožnosti. Např. františkáni intenzivně šířili úctu ke Kristově lidství a snahu napodobovat Pána. Nepřekvapuje proto, že bylo mnoho věřících, žen i mužů, kteří se rozhodli nechat se na křesťanské cestě doprovázet bratry františkány nebo dominikány, vyhledávanými a ceněnými duchovními vůdci a zpovědníky. Vznikala tak sdružení věřících laiků, kteří se inspirovali spiritualitou svatého Františka a svatého Dominika, vhodnou pro jejich životní stav. Jde o tzv. třetí řád, jak františkánský, tak dominikánský. Jinými slovy, nabídka „laické svatosti“ si získala spoustu lidí, což Druhý vatikánský koncil připomněl slovy, že povolání ke svatosti není vyhrazeno jen některým, ale je univerzální (srov. Lumen gentium 40). Ve všech životních stavech, podle požadavků každého z nich, se nachází možnost žít evangelium. I dnes každý křesťan musí směřovat k „vysokému měřítku křesťanského života“, ať již patří do jakéhokoli životního stavu.

Ve středověku natolik vzrostl význam žebavých řádů, že se laické instituce, organizace práce, starobylé cechy i samotné občanské autority často dožadovaly duchovní rady u členů těchto řádů při navrhování svých statut a někdy i při řešení vnitřních či vnějších sporů. Františkáni a dominikáni se stali duchovními animátory středověkých měst. S velkou intuící uvedli do praxe pastorační strategii, jež byla vhodná pro transformaci společnosti. Poněvadž se mnoho lidí stěhovalo z vesnic do měst, budovali si konventy už nikoli ve venkovských, ale městských zónách. Aby mohli konat svou činnost ve prospěch duší, bylo nutné stěhovat se podle pastoračních požadavků. Žebavé řády svým dalším zcela inovačním krokem opustily princip setrvávání na jednom místě, jež byl klasický ve starověkém mnišství, a vybraly si jiný způsob. Bratři Menší a Kazatelé s misijním zápalem cestovali z místa na místo. V důsledku toho byli organizováni zcela jinak než většina mnišských řádů. Na místo tradiční autonomie, které se těšil každý klášter, kladli značný důraz na řád jako takový a na generálního představeného, jakož i na strukturu provincií. Mendikanti tak byli více disponibilní pro nároky univerzální církve. Tato flexibilita umožnila, aby schopnější bratři byli posíláni na specifické misie, a žebavé řády tak dosáhly do severní Afriky, na Blízký východ a na sever Evropy. Právě touto flexibilitou byla obnovena misijní dynamika.

Další velkou výzvu představovala probíhající kulturní transformace té doby. Nové otázky vyvolávaly živé diskuse na univerzitách, které vznikly koncem 12. století. Bratři Menší a Kazatelé neváhali přijmout i tento závazek a jako studenti a profesori vstoupili na nejproslulejší univerzity té doby, vytvořili studijní střediska, sepsali vysoce hodnotné texty, založili myšlenkové školy ve vlastním smyslu slova, byli protagonisty scholastické teologie v dobách jejího největšího rozkvětu a významně přispěli k rozvoji myšlení. Největší myslitelé, svatý Tomáš Akvinský a svatý Bonaventura, byli z žebavých řádů a přičinili se o tento dynamismus nové evangelizace, který obnovil odvahu k myšlení, k dialogu rozumu a víry. I dnes existuje „láska k pravdě a v pravdě“, „intelektuální charita“, kterou je třeba pěstovat, aby byla osvěcována inteligence a víra spojena s kulturou. Úsilí vyvíjené františkány a dominikány na středověkých univerzitách, draží věřící, je pozvánkou k tomu, abychom byli přítomni na místech, kde se zpracovávají vědomosti, abychom s úctou a přesvědčivě nabízeli světlo evangelia v základních otázkách, které zajímají člověka, jeho důstojnost, jeho věčný úděl. S myšlenkou na roli františkánů a dominikánů ve středověku, na duchovní obnovu, kterou vyvolali, a na vanutí nového života, který ve světě šířili, jeden mnich řekl: „V té době svět stárnul. A dva řády povstaly v církvi, aby obnovily její mládí jako orlice“ (Burchard z Uspergu, Chronicon).

Draží bratři a sestry, vzývejme právě na začátku tohoto roku Ducha svatého, věčné mládí církve: Kéž dá každému pocítit naléhavost nabídky důsledného a odvážného svědectví evangelium, aby nikdy nechyběli svatí, kteří dají zazářit církvi jako nevěstě, stále čisté a krásné, bez poskvrny a vrásky, schopné neodolatelně přitahovat svět ke Kristu a k jeho spáse.

Na závěr audience Benedikt XVI. obrátil pozornost na Haiti:

Rád bych nyní přednesl jednu výzvu v souvislosti s dramatickou situací, ve které se ocitlo Haiti. Myslím především na obyvatelstvo, které před několika hodinami těžce zasáhlo ničivé zemětřesení, které způsobilo závažné ztráty na lidských životech, velký počet lidí ztratilo střechu nad hlavou nebo jsou nezvěstní, a zapříčinilo obrovské materiální škody. Vyzývám všechny, aby se připojili k mé modlitbě k Pánu za oběti této katastrofy a za ty, kteří oplakávají své mrtvé. Ujišťuji svou duchovní blízkostí ty, kteří přišli o svůj domov, a všechny lidi, kteří jsou různými způsoby zkoušeni touto těžkou pohromou, a vyprošuji jim od Boha útěchu a sílu v jejich utrpení. Všechny vybízím k velkodušnosti, aby bratřím a sestrám, kteří se ocitli v nouzi a bolesti nechyběla naše konkrétní solidarita a faktická podpora mezinárodního společenství. Katolická církev se bude okamžitě aktivizovat za pomoci svých charitativních institucí, aby vyšla vstříc okamžitým potřebám obyvatelstva.

přeložil Milan Glaser

převzato z www.radiovaticana.cz/Česká sekce RV

Z našich pramenů

Bl. sestra Cecilie, která sv. Dominika již v těch časech osobně dobře znala, rozepisuje se o něm ve svých knihách takto: „Postava jeho byla prostřední velikosti; byl hubený. Obličej měl krásný a živé barvy; vlasy a bradu měl světlou, oči nad míru libé. Na čele jeho a mezi řasami očními zářila jakási nebeská jasnost, jež mu zjednávala velikou úctu a lásku všech. Býval nad míru přívětiv a vesel. Byl-li však nedostatky a chybami lidskými soustrasti pohnut, bolestně truchlival. Měl dlouhé, krásné ruce, plný, libý a zvučný hlas. Nikdy neměl lysé hlavy a řeholní tonsuru na hlavě až do smrti nosil.“

Fr. Gerard Frachet, jenž roku 1257 z rozkazu bl. Humberta „Život sv. Dominika“ sepsal, popisuje nám svěřence takto: „Svatá chudoba zářila ve všem, co měl; jeho oděv, obuv, opasek a knihy na jevo dávaly největší chudobu. Škapulíř, jehož nikdy, ani za přítomnosti nejvyšších osob pláštěm nezakrýval, míval krátký. V zimě v létě nosil světec týž oděv, starý a zalátaný. Plášť míval ze všech nejhorší. Z lásky k chudobě neměl ani své celly čili klášterní světničky. Spával často ve chrámu na holé zemi. Přišel-li pozdě a promoklý se soudruhy domů, poručil jim, aby se zotavili a odebrali na odpočinek; sám pak šel do kostela, nedopřáv si potřebného zotavení. Noci v modlitbě probděl, anebo, přemohl-li ho spánek, položil se na stupně oltářní neb na dlažbu kostelní. Ještě dnes viděti v kostele sv. Sabiny nápis na kameni, na němž náš patriarcha v noci odpočíval. Když se pomodlil, šel nahoru do ložnice, požehnal spící bratry a jako pečlivá matka bděl nad nimi. Když se zazvonilo k jitřní modlitbě, šel s bratřími do kůru, a napomínal jich, aby radostně a zbožně žalmy pěli. Nemohl-li na cestách ve chrámě přenocovati, a bylo-li mu v domě světských lidí přenocovati, spával na lávce nebo na slámě, též i na holé zemi. Vždy býval ve spaní úplně oděn. V noci bičoval se třikrát až do krve: poprvé za sebe, podruhé za hříšníky a po třetí za duše v očištění. Modlitba jeho byla takřka neustálá: modlíval se pořád a všude, především v kostele. Bratři řádoví často se skryli ve tmách kostelních a byli svědky milostného jeho obcování s Bohem. Zůstal-li po kompletáři v kůru a myslil-li, že jest samotný, otevřel Bohu celé nitro a duše jeho rozplývala se blažeností. Chodil-li po kostele, zastavil se u každého oltáře a modlil se za řád a za svět, hned kleče, hned hluboce jsa skloněn, hned rozprostřen na zemi. Šel-li mimo oltář, na němž byl ukřižovaný Spasitel, hluboce se poklonil, a připomněl si, že jest neužitečným služebníkem božím. Tutéž poklonu činil, kdykoli vyslovil: „Sláva Otci i Synu i Duchu sv.“ a poručil bratřím, aby činili totéž. Často opakoval slova Juditina: „Modlitba pokorného a nuzného bude Ti, o Bože, vždy příjemná.“ Někdy se modlil po příkladě Ježíše Krista v zahradě, obličejem leže na zemi. Při tom rozjímal o některém výroku

Písma svatého. Místo, na němž měl položenou hlavu, našli bratři často slzami zmáčené. Někdy slyšeli světce pronášeti slova: „Pane račiž míti slitování se mnou, hříšník zajisté veliký jsem. Pro své chyby nejsem hoden patřiti na nebesa. Hněv Tvůj velmi mne tíží, neboť zlé činil jsem ve přítomnosti Tvé. Duše má připoutána jest k zemi, dej mi život vedle zaslíbení svého.“

Aby učenníky k modlitbě povzbudil, uváděl jim na mysl příklad sv. Tří králů, kteří před Ježíškem na kolena padli. Při tom říkával: „Pojďme, a klaňme se jemu a plačme před Pánem, jenž nás stvořil.“ Novicům radíval: „Nemáte-li vlastních hříchů oplakávati, plačte po příkladě prorokův, apoštolův a Ježíše Krista nad hříchy lidí, kteří žijí světu a ne Bohu.“

Zvláštním způsobem ctil Dominik znamení sv. kříže. Pevně hledě na Ukřižovaného, činíval četné poklony, střídavě se při tom modle a rozjímaje. Někdy trvaly poklony a modlitby ty hodně dlouho. Často zdálo se, jakoby světec viděl nebe otevřené. Ústa nevyslovovala, co srdce cítilo. Horké slzy kanuly mu po lících a prsa prudce se dmula. Někdy vstával vzpřímen, maje ruce na prsou složeny v podobě knihy. Jindy pozvedl ruce, jako by něčemu naslouchal, anebo si rukama oči zakrýval, aby se nerušeně nořil v hluboké rozjímání. Viděli ho též u vytržení mysle, an na prstech nohou stál, maje ruce nad hlavou ve způsobě šípu složeny; často je rozepjal a rty pohyboval, jakoby se na něco Boha tázal. Potom opět ruce sepjal, jakoby odpověď byl obdržel a volával: „Pane, vyslyš mne, když se k Tobě modlím, když ruce své zdvihám ke svatému stánku Tvému.“ Zvláštního způsobu modlitby užíval, chtěl-li od Boha obdržeti neobyčejných milostí. Tu vstával vzpříma, ruce maje rozepjaty na způsob kříže. V takových okamžicích mluvíval hlubokým a zřetelným hlasem: „Pane, volal jsem k Tobě, rozepjaty byly ruce mé po Tobě celý den, duše má jest jako země bez vody vypráhlá, vyslyš mě rychle!“ Tohoto způsobu modlitby použil, když vzkřísil mladého Napoleona. Svědci divu toho slyšeli tajuplná slova, jež tehdy Dominik mluvil, ale nerozuměli jim a netázali se na ně, majíce posvátnou úctu a bázeň ku sv. divotvůrci.

Ó, jak vzácná, potřebná, mocná a blaživá jest modlitba! Učme se modliti od sv. Dominika. Představme si živě v mysl, když se modlíme, že jsme ve přítomnosti našeho drahého otce a napodobme – jsme-li o samotě – způsob modlitby jeho. Slova „facite, sicut habetis formam, nostram, dělejte, jako máte vzor na nás“, měla by nás zvláště vábiti a povzbuzovati, kdykoli se modlíme před obrazem sv. Dominika! Jako druhdy prosili svatí apoštolové božského Mistra: „Pane, nauč se nás modlit“, tak prosímejme také řeholního svého zakladatele: *Sv. otče Dominiku, nauč se nás modlit a Pánu Ježíši věrně sloužit!*

O jeho životě zaznamenali nám očití svědkové ještě tyto zajímavé podrobnosti:

Po obědě, když bylo skončeno díkuvzdání, chodíval světec na nějaké odlehlé místo, kde rozjímal o tom, co za četby v jídelně byl slyšel. Někdy též četl si evangelium, které vždy s sebou nosíval. Často zahloubal se tou měrou do četby, že se zdálo, jakoby s někým hovořil, neboť hned se usmíval, hned plakal, hned bil se v prsa, zakrýval si tvář, povstával a zase si sedal, živě vykládaje, jakoby někoho před sebou měl. Každodenně přinášel Bohu obět' mešní, hojně při tom slzy prolévaje. Blížil-li se ve mši svaté k proměňování, kdy měl na oltář sestoupiti Ten, jehož od nejtělejšího mládí nade všecko miloval, rozechvěl se světec náš a slza po slze kanula po tváři jeho, ozářené zvláštním světlem. Pater noster čili Otčenáš říkával ve mši s výrazem věru andělským. Mnozí z okolostojících říkávali, že světec asi cítil přítomnost nebeského Hostě a že proto tak vroucně se modlil.

*z kapitoly „Jak světec žil a se modlil“
knihy fr. Filipa Konečného
„Svatý Dominik, zakladatel řádu kazatelského“
vydané v Praze r. 1921*

Prosby o modlitby

a) obecné (převzato z OPuscula):

... za magistra řádu

... za otce provinciála fr. Benedikta OP a bratry zastávající
provinční officia

... za provinční kapitolu České dominikánské provincie

... za projekt přestavby pražského kláštera

... za letní misie v Litoměřicích

... za nová povolání pro všechny větve dominikánské rodiny

... za naše bratry a sestry, kteří kdekoli na světě trpí kvůli výkonu své služby

... za apoštolské působení v médiích, především na internetu

... za projekt křesťanského knihkupectví OLIVA

... za nemocné členy, příbuzné a přátele dominikánské rodiny

... za naše bratry a sestry působící ve školství

... za naše bratry studenty ve Francii

... za znojenské mnišky, které hledají nový příbytek

... za farnost v Praze na Zlíchově

... za rozvoj teologie a křesťanské filosofie na Teologické fakultě v Českých
Budějovicích

... za Postupovy v jejich těžké životní situaci

... za bratra Jana Pavla z LSSD, který je vážně nemocen

b) speciální (MS Plzeň):

- ... za našeho otce biskupa Františka
- ... za naši diecézi
- ... za nemocné a trpící (*úmysl o. biskupa na únor*)
- ... za naše zemřelé členy známé i neznámé
- ... za naše nemocné členy
- ... za naše členy, kteří se nemohou dostavovat na společná setkání
- ... za naše členy, kteří s naším MS nejsou v kontaktu
- ... za naše představené a za Boží pomoc pro všechna důležitá rozhodnutí
- ... za našeho řádového asistenta otce Prokopa
- ... za farnost v Dobřanech
- ... za bratry v plzeňském konventu
- ... za farnost u Panny Marie Růžencové v Plzni
- ... za farnosti všech našich bratří a sester

Přejeme hojnost Božího požehnání:

Narozeniny

Monika Lhotáková	7.2.1936
† Albert Miroslav Němec	12.2.1917
P. Prokop Bahník	18.2.1952
Lukáš Jirka	1.3.1958

Úmrtí

† Albert Miroslav Němec 11.2.1999

Svátek

Jordán (Saský) Basl 13.2.

☺ ZPRÁVY ☹

V sobotu 6.února při mši sv. v 18 hodin v kostele Panny Marie Růžencové složí – dá-li Bůh – sestra Kateřina věčné sliby života podle našich Stanov. Všichni jste srdečně zváni!

Příští schůzka MS bude **2. března** od 16 hod.

DOPISY – informační měsíčník laiků O.P. Vydává Laické sdružení sv. Dominika – Místní sdružení Panny Marie Růžencové, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň; <http://pmr.op.cz>; e-mail: j.horacek@centrum.cz.

Pouze pro vnitřní potřebu. Neprodejně. Odpovědný redaktor Jan Vincenc Horáček.

Příspěvky zasílejte na výše uvedené adresy. Redaktor si vyhrazuje právo příspěvky upravovat a krátit.